

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/42/2017
Identifikačné číslo spisu: 8115221252
Dátum vydania rozhodnutia: 18.12.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Šikuta
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8115221252.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Europôžička s.r.o., so sídlom v Košiciach, Hradbová 19, zastúpeného Advokátskou kanceláriou VALO & PARTNERS s.r.o., so sídlom v Prešove, Konštantínova 3, IČO: 36 868 434, proti žalovaným 1/ N., bývajúcej v W. a 2/ H., bývajúcej v L., obe zastúpené JUDr. Jánom Lemešom, advokátom so sídlom v Košiciach, Žižkova 19, o zaplatenie 5 584,- Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 20 C 336/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 23. augusta 2016, sp. zn. 19 Co 156/2016, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalované majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd v Prešove (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 26. februára 2016, č. k. 20 C 336/2015-57 uložil žalovanej 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 116,67 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 116,67 Eur od 27. augusta 2012 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej 1/ trovy konania vo výške 587,05 Eur (trovy právneho zastúpenia) a žalovanej 2/ trovy konania vo výške 587,05 Eur (trovy právneho zastúpenia), na účet právneho zástupcu žalovaných, JUDr. Igora Šafranka, advokáta, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vychádzal z toho, že posudzovaný právny vzťah účastníkov konania je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou, konkrétne išlo o spotrebiteľský úver. Žalobca bol od uzavretia zmluvy v postavení dodávateľa a žalované v postavení spotrebiteľa, preto uvedený právny vzťah bol v režime spotrebiteľského práva. Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať neprijateľné podmienky, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa pod sankciou ich absolútnej neplatnosti. Právny vzťah účastníkov konania súd posúdil podľa noriem spotrebiteľského práva, a to podľa osobitného právneho predpisu zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy a všeobecného právneho predpisu Občianskeho zákonníka. Zistil, že predmetná zmluva o pôžičke neobsahuje údaje o priemernej RPMN podľa § 4 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch a ani údaj o ročnej úrokovej sadzbe podľa § 4 ods. 2 písm. h/ zákona o spotrebiteľských

úveroch. Vzhľadom na uvedené pôžičku považoval za bezúročnú a bez poplatkov. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že na základe zmluvy o pôžičke uzavretej medzi žalobcom a žalovanými poskytol žalobca žalovaným pôžičku vo výške 4 200,- Eur, ktorú sa žalované zaviazali splácať v 36 pravidelných mesačných splátkach. Súd v predmetnom spore prihliadol na námietku žalovaných ako aj z úradnej povinnosti na premlčanie splátok, ktorých splatnosť nastala viac ako tri roky pred podaním žaloby dňa 12. augusta 2015. Za nepremľčané považoval súd splátky, ktorých splatnosť nastala po 12. auguste 2012, t. j. poslednú splátku. Vzhľadom na uvedené súd zaviazal žalované zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 116,67 Eur. Keďže splatnosť poslednej splátky nastala dňa 27. augusta 2012, dostali sa žalované do omeškania, a preto ich zaviazal súd na zaplatenie úrokov z omeškania. Pokiaľ žalované namietali, že pôžička by mala byť neplatná, pretože obsahuje veľký počet neprijateľných podmienok, poukázal na ustanovenie, podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere je platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať. V konaní nebolo sporné, že žalované pôžičky čerpali, a preto bol súd prvej inštancie názoru, že zmluva je platná. O trovách účastníkov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 23. augusta 2016, sp. zn. 19 Co 156/2016, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti potvrdil a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, keď mal za zrejmé, že súd prvej inštancie sa vysporiadal v odôvodnení rozhodnutia s vyjadreniami strán prednesenými v konaní. Dodal, že námietka premlčania vznesená žalovanými bola zo strany súdu prvej inštancie posúdená správne. V zmysle ustanovení § 103 veta prvá Občianskeho zákonníka, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. V danom prípade medzi účastníkmi zmluvy bol dohodnutý režim Občianskeho zákonníka, takže nemohla vzniknúť otázka ohľadom dĺžky premlčacej doby, ktorá bola nepochybne trojročná v zmysle ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka. Potom premlčacia doba u každej jednotlivej zročnej splátky začala plynúť samostatne, nakoľko každá zo splátok predstavovala samostatné plnenie. Správne ustálil súd prvej inštancie, že nepremľčané sú len splátky, ktorých splatnosť nastala 3 roky pred podaním žaloby, teda po 12. auguste 2012. Splátky splatné pred týmto dátumom boli premlčané, a preto žaloba žalobcu v tejto časti nebola dôvodná. Pokiaľ sa týka posúdenia skutočností, či predmetný úver bol bezúročný a bezpoplatkový, opäť súd prvej inštancie správne zistil, že predmetná zmluva neobsahuje údaj o priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platný ku dňu podpisu zmluvy, pričom v takomto prípade bol poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov. Námietka žalobcu o tom, že zmluva obsahuje výšku mesačného úroku, od ktorej je možné odvodiť aj výšku ročného úroku, bola preto vo vzťahu k ustáleniu úveru ako bezúročného a bezpoplatkového nedôvodná. Za takto zisteného stavu preto správne ustálil súd prvej inštancie aj výšku nepremľčanej splátky, na zaplatenie ktorej zaviazal žalované 1/ a 2/. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP.

3. Rozsudok odvolacieho súdu napadol žalobca včas dovolaním, pričom dôvodil ustanovením § 420 písm. f/ CSP. Žalobca v dovolaní uviedol, že jeho nárok nemôže byť v žiadnom prípade premlčaný, pretože uznesením OR PZ Košice, ČVS: C. zo dňa 26. apríla 2012 bolo podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie a dňa 7. júna 2012 podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie proti N. za zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona. Z toho je evidentné, že žalobca si náhradu škody voči žalovanej 1/ uplatnil najneskôr dňa 19. apríla 2012. Podľa žalobcu v tomto prípade premlčacia doba spočívala odo dňa, kedy si uplatnil nárok na náhradu škody voči žalovanej 1/ v trestnom konaní. Inštitút tzv. spočívania plynutia premlčacej doby zabezpečuje nemožnosť premlčania práva počas doby, v ktorej sa účastník právneho vzťahu svojho práva domáha na súde, prípadne na inom príslušnom orgáne, t. j. po dobu súdneho konania, a ak v ňom účastník riadne pokračuje, neplynie premlčacia doba vo vzťahu k právu, ktoré bolo v tomto konaní uplatnené. Žalobca má za to, že súd druhej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval mu patriace právo v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP), ktoré podľa názoru žalobcu boli porušené v takej miere, ktoré sú dôvodom na zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu a vrátenie mu veci na ďalšie konanie.

4. Žalované 1/, 2/ navrhli dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Žalobca prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania, vrátane dovolacieho konania, ktorú priniesol CSP v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte uvádza v zátvorke odkaz na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky).

8. Najvyšší súd v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 36/2016, 5 Cdo 264/2014, 1 Cdo 334/2013).

9. Pri uplatnení tézy vyplývajúcej z rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce res iudicata „majú zostať nedotknuté“, je potrebné na možnosť prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadieť ako na krajinú výnimku z tejto zásady. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). V súlade s tým je opodstatnené aj konštatovanie, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená meritórnym rozhodnutím, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

10. V prípade, ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03).

11. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

12. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

14. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

15. Žalobca v danom prípade tvrdí, že napadnutý rozsudok bol vydaný v konaní, v ktorom došlo k procesnej vade zmätočnosti uvedenej v § 420 CSP. Vady vymenované v ustanovení § 420 CSP sú procesné pochybenia najzásadnejšej povahy, ktoré sú v praxi súdov a tiež právnou teóriou považované za natoľko závažné, že dovolací súd po závere o ich existencii napadnuté rozhodnutie zruší bez toho, aby ho posudzoval z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov (1 Cdo 345/2014, 2 Cdo 43/2012, 3 Cdo 98/2005, 4 Cdo 344/2014, 5 Cdo 101/2015, 6 Cdo 292/2013, 7 Cdo 500/2014, 8 ECdo 259/2014).

16. Podstatnou zmenou oproti právnej úprave účinnej do 30. júna 2016 je, že zákon už nestanovuje povinnosť, ani možnosť odvolacieho súdu ex offio skúmať, či v konaní došlo k procesným vadám tejto povahy. Dovolací súd sa zameriava výlučne na skúmanie existencie tej vady zmätočnosti, ktorá bola uplatnená v dovolaní.

17. Aj po uvedenom dni pre záver o prípustnosti dovolania z dôvodu zmätočnosti nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 127/2012, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 29/2016, 4 Cdo 133/2015, 5 Cdo 467/2014, 6 Cdo 5/2014, 7 Cdo 7/2016, 8 Cdo 450/2015).

18. Žalobca uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v tomto ustanovení, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

19. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

20. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu ako meritórny produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

21. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

22. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci, nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom, na možnosť uskutočňovať procesné oprávnenia niektorou zo strán civilného sporového konania. Pre úplnosť treba dodať, že tak, ako dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu, či nesprávne právne posúdenie, nie je ani novou právnou úpravou civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu, či nesprávne právne posúdenie (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012).

23. V právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje nová procesná úprava účinná od 1. júla 2016, je preto opodstatnený názor, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP. Nejde totiž o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci „strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces“. Prípadné nesprávne posúdenie otázky premlčania by preto spadalo mimo rámec citovaného zákonného ustanovenia, povoľujúceho podať dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok.

24. Žalobca v dovolaní tvrdil, že v konaní pred odvolacím súdom došlo k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak podstatou jeho dovolacej argumentácie (ktorou mal namietanú vadu vysvetliť) bolo tvrdenie, že jeho uplatnený nárok nemôže byť v žiadnom prípade premlčaný. Tu dovolací súd uvádza, že otázka skúmania premlčania žalovaného nároku je otázkou právneho posúdenia veci súdom. A ako už bolo vyššie uvedené (bod. 21 tohto rozhodnutia) aj eventuálne nesprávne právne posúdenie

veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, teda neznemožňuje mu realizáciu jeho procesných oprávnení.

25. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno vyvodiť. Dovolací súd preto jeho procesne neprípustné dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

26. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.